

[Per Møller.]

tigt. Det konservative folkepartis ordfører, hr. Jørgen Jensen, sagde på sit partis vegne, at forslaget ville blive sagligt og velvilligt overvejet.

Fru Else-Merete Ross erklærede:

„Da det radikale venstre tillægger det den største betydning, at folketingets medlemmer får mulighed for at blive aktivt engageret i vort bistandsarbejde i udviklingslandene, kan vi støtte forslaget om at nedsætte et stående udvalg på 17 medlemmer.“

Også liberalt centrums ordfører, hr. Diderichsen, erklærede, at forslaget burde nyde fremme.

Efter valget blev forslaget genfremsat, og ved den fornyede førstebehandling erklærede minister Hans Sølvhøj, Folketingstidende sp. 824:

„Regeringen er velvilligt indstillet over for dette forslag.“

Socialdemokratiets ordfører, hr. Niels Matthiasen, fulgte linjen op og sagde:

„Socialdemokratiet er positivt indstillet over for dette forslag og vil gerne medvirke til at føre det igennem...“

Hr. Lembourn sagde som det konservative folkepartis ordfører, at et særligt u-landsudvalg efter hans mening ville kunne gøre god nytte. På liberalt centrums vegne sagde hr. Niels Westerby:

„Jeg kan ganske tiltræde forslaget om at nedsætte et udvalg om vor bistand til udviklingslandene.“

Selv om det skal indrømmes, at der under de nævnte førstebehandlinger fremførtes forskellige nuancer i bedømmelsen, må de anførte citater gøre det helt krystalklart, at grundindstillingen til forslaget var positiv og velvillig. Både regeringen og socialdemokratiet og det konservative folkeparti og det radikale venstre og liberalt centrum gav støtte til venstres forslag. Kun hr. Poul Dam fra socialistisk folkeparti var negativ.

På baggrund af denne helt tydelige støtte til princippet om et stående u-landsudvalg — og ved første behandling er det jo det principielle, vi drøfter — måtte man forudse, at udvalgsbehandlingen skulle dreje sig om den praktiske gennemførelse af forslaget; selve spørgsmålet om at gennemføre forslaget var der jo givet tilslutning til. Fra venstres side var vi åbne med hensyn til de

praktiske enkeltheder i sagen; vi havde på forhånd blot præciseret, at udvalget ikke skulle gribe ind i administrationen af u-landshjælpen, og vi havde understreget, at det særlige u-landsudvalg ikke skulle antaste finansudvalgets behandling af bevillingsansøgninger. Disse forbehold kunne imidlertid ikke gøre det vanskeligere at gennemføre sagen, tværtimod; fra flere sider her i salen betegnede man det da også udtrykkeligt som nyttigt, at der blev opstillet disse grænser for udvalgets virke.

Selve ideen med det særlige u-landsudvalg var ganske enkel, nemlig at yde et bidrag til, at u-landshjælpen kan blive en folkesag. Med dette sigte i tankerne pegede jeg på tre opgaver for udvalget. Det skal for det første sikre, at hjælpen får et tilstrækkeligt omfang. Jeg gad vidst, om det flertal, der nu går imod venstres forslag, mener, at der her ikke foreligger en opgave, og jeg vil hertil føje spørgsmålet: er det ikke rimeligt og ansvarsbevidst, at folketinget går aktivt ind i et arbejde for at klare denne opgave? For det andet er det en naturlig og betydningsfuld opgave at sikre, at hjælpen bliver så effektiv som muligt. Er ikke også dette en vigtig opgave? Og endelig vil det særlige udvalg kunne bidrage til, at offentligheden bliver fortrolig med behovet for u-landshjælp og med baggrunden for, at Danmark skal yde sit bidrag til at hjælpe de fattige nationer med at overvinde deres grænseløse fattigdom og elendighed.

Vor bistandspolitik over for u-landene er ikke et forbigående fænomen. Hvis vi ellers lever op til vort ansvar, vil vi i mange, mange år være henvist til at yde vældige summer i hjælp til udviklingslandene. Men det er ikke blot et spørgsmål om at yde penge. Der kræves en mangeartet, erhvervsbetonet, pædagogisk og menneskelig indsats. Vi må mobilisere megen opfindsomhed, og vi må inddrage vide kredse, som har en erfaring, der direkte eller indirekte kan komme arbejdet til nytte. Og her må jeg atter spørge: er det ikke naturligt, at folketinget går systematisk og målbevidst ind i arbejdet? Et særligt u-landsudvalg vil kunne tjene dette formål.

Formålet kan imidlertid ikke opfyldes betryggende og tilfredsstillende gennem de eksisterende organer. Så bliver folketinget i hvert fald ikke placeret så centralt, som